

Sygn. akt I CZ 120/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi Spółdzielni Rolniczo-Handlowej "Samopomoc Chłopska"
w K. o wznowienie postępowania
z wniosku M.Ś. i E. Ś.
przy uczestnictwie E. D. i M. D.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 lipca 2005 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 lipca 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W dniu 21 września 2005 r. Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa „Samopomoc Chłopska” w K.e wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie określonej nieruchomości zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 lipca 2005 r.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w W. jako Sąd drugiej instancji odrzucił skargę Spółdzielni o wznowienie postępowania, uznając, że Spółdzielnia ta nie jest zainteresowaną w sprawie w rozumieniu art. 510 k.p.c. Spółdzielnia zaskarżyła to postanowienie zażaleniem skierowanym do Sądu Apelacyjnego i sporządzonym bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego. Postanowieniem z dnia 12 maja 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił wskazane zażalenie jako wniesione z naruszeniem art. 87¹ k.p.c.

W dniu 25 maja 2006 r. Spółdzielnia wniosła ponownie zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 lutego 2006 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Postanowieniem z dnia 18 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu, natomiast postanowieniem z dnia 24 lipca 2006 r. odrzucił zażalenie Spółdzielni jako wniesione po terminie.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 24 lipca 2006 r. o odrzuceniu zażalenia Spółdzielnia zarzuciła naruszenie art. 130 § 1, 168, 169 i 394 § 2 k.p.c., wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty naruszenia art. 168 i 169 k.p.c. skierowane są w istocie przeciwko postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 18 lipca 2006 r. oddalającemu wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania. Jako że postanowienie to miało niewątpliwie wpływ na wynik sprawy, tj. odrzucenie zażalenia, a nie podlegało zaskarżeniu, może być ono na podstawie art. 380 w zw. z art. 398²¹ i 394³ § 3 k.p.c. przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2000 r., I CZ 259/99, niepubl., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 165/01, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 102, z dnia 23 września 2004 r., III CZ 71/04,

niepubl., oraz z dnia 15 stycznia 2001 r., II CZ 197/04, niepubl.). W myśl art. 380 k.p.c., warunkiem rozpoznania niezaskarżalnych postanowień, które miały wpływ na wynik sprawy, jest jednak zamieszczenie w środku zaskarżenia stosownego wniosku. Należy przy tym podkreślić, że w przypadku środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników wniosek taki powinien być w nich jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom wnoszonym przez takich pełnomocników treści wprost w nich nie wyrażonych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2005 r., II CZ 197/04, niepubl., oraz z dnia 23 września 2004 r., III CZ 71/04, niepubl.). W zażaleniu skarżącej nie zawarto tymczasem wyraźnego wniosku o objęcie kontrolą również postanowienia oddalającego wniosek o przywrócenie terminu. Tym samym wymienione zarzuty nie mogły być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego.

Pozostałe zarzuty skarżącej nie okazały się natomiast trafne. Przepis art. 130 § 1 k.p.c. nie znajdował w zaistniałej sytuacji procesowej w ogóle zastosowania, gdyż dotyczy on pism procesowych nienależycie opłaconych lub dotkniętych brakami formalnymi, a nie wnoszonych z uchybieniem terminu. Zarzut naruszenia art. 394 § 2 k.p.c. przez „błędne przyjęcie, że zażalenie z dnia 13 kwietnia 2006 r. zostało złożone po upływie siedmiu dni” również nie mógł odnieść skutku, gdyż Sąd drugiej instancji ustalenia takiego nie dokonywał, a ponadto zachowanie terminu przy wnoszeniu zażalenia datowanego na dzień 13 kwietnia 2006 r. nie miało znaczenia, gdyż zaskarżone postanowienie dotyczyło późniejszego zażalenia z dnia 25 maja 2006 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego było zatem prawidłowe, a zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.